

INSTITUT VIL·LA ROMANA
LA GARRIGA

XIX CONCURS 2013-2014

EL GUST PER LA LECTURA

Institut Vil·la Romana

La Garriga

Categoria D

Roberto Innocenti i Aaron Frisch. *La Caputxeta Vermella*

Títol: El flautista d'Hamelin

Autors: Albert López Serrano, David Vergara Cardona, Verónica Campos Marín, Tània Pladelasala Velasco i Ismail Mokadim Abou El Ouafa

3r ESO – Grup B –

Professora: Sílvia Garcia Dalmases

EL FLAUTISTA D'HAMELIN

Entre la neu es distingia una figura, un jove músic caminava sobre la densa capa blanca. En apropar-s'hi, els vianants podien distingir càlides melodies provinents d'una flauta. Les notes esvaïen la fredor d'aquella nit de les ments dels casuals espectadors. Però no ho feia per ells, ho feia per si mateix.

Ben entrada la nit, quan tothom ja era a casa en família, gaudint de les festes, ell encara deambulava, abstret, amb el rítmic so de l'instrument. Finalment, en la foscor, va parar, de genolls a terra, va tancar els ulls. El seu últim alè de vida, pensà.

Hores després tornà a sentir la coneguda fragància hospitalària. En veure que només tenia col·locada una via intravenosa, va treure-se-la. Va agafar les seves coses de l'habitació i, encara amb tremolors a les cames se'n va anar. No hi confiava en els metges, havia après a no confiar en ningú. No obstant això, el curs de la vida l'havia canviat, veure's tan proper a la mort, i tan sol, el va fer reflexionar; potser convenia ajudar els altres. Enmig d'aquests pensaments, es va aturar en sec, va començar a palpar-se les butxaques en busca de la flauta. A mesura que el neguit augmentava, també ho feia la velocitat dels seus moviments. Finalment la va trobar.

Amb la seva eina a la mà, es va fer un pacte amb si mateix, havia de fer alguna cosa. No podia donar voltes la resta de la seva vida, vagar sense rumb, esperar anys, per finalment, caure sol, en l'oblit de la foscor.

Flauta en mà, decididament sense rumb, sense pensar, les notes projectades començaren a dansar. A poc a poc, un aplec de persones el seguiren. Amb les melodies els problemes d'aquella gent s'esfumaven, alhora que els cossos es movien inercialment, deixant-se portar.

El temps passava, imperceptiblement; dies, nits, ja no importaven. La seva determinació li permetia seguir el camí que havia escollit. Però la fi va arribar, en un centre comercial. Allí, entre la multitud, entre milers de persones, milers de ments, milers de problemes en definitiva, se n'adonà. No ho podria aconseguir mai, les seves metes eren impossibles. Mai arribaria a emportar-se tots els problemes. Però la fi va arribar, i l'únic que es va endur, foren els feliços moments dels qui el van arribar a sentir, deixant de banda el que els assetgés.

